ATEŞ!

ÇOCUKLARA MAHSUS HAFTALIK MECMUA

SAYI: 32

15 KURUŞ

Sarkomer/Çizgi Diyarı

ATEŞ
ÇOCUK ALEM HAFTALIK ECMUA

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

Yıl:I_Cilt:2_Sayı:32

29 Nisan 1953

Çıkaran
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ

Sahibi:
HAMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ
MATBAASI

Tasarruf, istikbale giden en emin yoldur.

Bankamızda en az 150 liralık bir tasarruf hesabı açarak ev ve para ikramiyelerimizin çekilişine iştirak edebilirsiniz.

TÜRK TİCARET BANKASI

Kaptan Jack piposundan derin bir nefes çekerek denize tükürdü. Tatlı bir şimal rüzgârı esiyor gemicilerin kuzu sırtı dedikleri köpüklü dalga cıklar yapıyordu. Sahilden epey açılmıştık ama, akşamın birden bastıran o dumanlı karanlığı içinde, sahilin göz gibi açılıp kapanan ışıklarını görüyorduk. Uzun müddet orada hiç konuşmadan, pervanenin uğultulu sesini dinliyerek gittikçe kaybolan sahili seyredip durduk. Neden sonra kaptan Jack bize doğru döndü, koltuk altlarını küpeşte demirlerine geçirerek yaslandı ve ağır bir sesle:

"— Bu ayrılış bana neyihatırlattı biliyor musunuz?" dedi.

— Tam yirmi sene evvelini. Rio de Janeiro'ya gidiyorduk. "Cenup yıldızı" gemisine yeni birinci kaptan tayin edilmiştim. Bir gün akşam üzeri, Cenova limanından hareket etmiştik. Ben arka güvertede kaybolan sahili seyrediyordum. Birden ser tayfa yanıma geldi.

— Kaptan! Bir motör geliyor, dedi.

Gösterdiği tarafa baktım. Hakikaten suları yara yara gemiye doğru son süratle bir motör geliyordu. Geminin süratini kesmelerini söyledim. İki dakika sonra motör geminin kıç tarafında bir daire çizerek gelip iskeleye yanaştı. Merdiveni indirdik. Lumbarlardan sızan hafif aydınlıkta simsiyah bir gölgenin bir kedi çevikliğile merdiveni tırmandığını gördüm. Baştan aşağı siyahlara bürünmüş, hattâ saçı sakalı simsiyah bir adamdı. Beni görünce şapkasını çıkardı:

— İsmim Emillio Galottidir, dedi. "İşte kâğıtlarım!" Kâğıtlarını uzattı. Kâğıtlarına şöyle bir göz gezdirdim, pasaportu, her şeyi yolundaydı.

— Pekâlâ, mükemmel ama, dedim biz yolcu almıyoruz!

Adam hürmetle eğildi:

— Biliyorum Sir, dedi. Fakat öyle fena halde bulunuyorum ki, size bunları anlatınca bana yardım edeceğinizi ümit ediyorum.

Sonra bu garip sakallı adam hikâyesini anlattı. Brezilyada bulunan bir tanecik kardeşi ölüm halinde ve yapa yalnızmış... Pasaportunu alıncaya kadar o kadar vakit kaybetmiş ki, yeni bir vapur beklemiye tahammül edememiş.

Adamın hali yürekler acısıydı. Bu vaziyette benim yerimde kim olsa insanlık münasebetlerinin icap ettirdiği yardımı yapardı.

— Pekâlâ! dedim sizeinanıyorum Mister Galotti. Yalnız kimseye görünmemek şartiyle sizi gemiye kabul ediyorum.

Adam hararetle teşekkür etti. Sonra bavulunu alarak ser tayfanın arkasından geminin alt katına indi.

Adam güverteye bile çıkmıyordu. Yalnız kendisine verilen yemeği daracık kamarasında yiyor ve makinelerin gürültülerini dinliyerek ömrünü tüketiyordu Nihayet bir gece onu yemeğe davet etmeğe karar verdim. Tancadan kalkalı bir gün olmuştu. açık denizde cenuba doğru iniyorduk. Bu sırada ikinci kaptan Harrison yanıma geldi bir şaşkınlık ve daha doğrusu kızgınlık vardı:

— Havadisi okudunuz mu kaptan? dedi.

— Hangi havadisi?

Elindeki gazeteleri masanın üzerine koydu ve kızgın bir sesle:

— Canım şu bizim Sinyor hakkındaki havadisi.. Gazeteler yazıyor!

Harrisonun Tancadan aldığı gazetelere bakmağa başladım ama, hangi havadisi okuyacağımı bilmiyordum doğrusu.. Harrison parmağile bir resmi işaret edince hayretim arttı. Bu bizim sakalsız Galotti idi Yazıyı bir nefeste okudum. Bu adam Milânolu tanınmış bir doktordu ve karısıyla âşığını bir arada yakalayarak tabancası ile öldürmüştü. Yalnız doktorun adı Ricardo idi ama, Harrison buna ehemmiyet vermiyordu:

— Gördünüz mü kaptan, dedi bence katil bizim gemiye aldığımız Gallotiden başkası değildir!

Sonra iddiasını isbat için resme sakal yaptı. Evet, bu muhakkaktı. Galloti, doktordan başkası değildi Fakat ben hâlâ inanamıyordum.

Galloti biraz sonra geldi. Günlerdenberi yukarı çıkmadığı için yüzü sapsarıydı ve bu vaziyette sakalı daha kara ve gür görünüyordu. Yemek pek neşesiz geçti. Yemekten sonra sigaralarımızı içerken Harrison da gazeteleri karıştırmağa başladı. Niyetini anlamıştım. Adamı âdeta sorguya çekmek istiyordu. O yüksek sesle bir ay evvel işlenen bu cinayeti okurken Galloti ufak bir hareket bile yapmadı. Göz ucuyla ona bakıyordum. Bir aralık Harrison gazeteyi ona uzattı:

— Bu doktoru tanıyor musunuz? diye sordu.

Adam bir resme bir de bize baktı. Hafif bir sesle:

— Hayır, dedi. Ben Cenovalı ufak bir tüccarım. Bu doktoru hiç görmedim.

Harrisonun iddiası suya düşmüştü. Adamın ağzından ve hareketlerinden şüpheyi çekecek ufak bir şey bile elde edememiştik. Geç vakit Gallotti kamarasına çekildi.

Ondan sonra adamı bir daha görmedim. Asor adalarını kuzeyde bırakarak Rio'ya doğru yol almağa başlamıştık. Bu sırada müthiş Kine sıtması baş gösterdi. Evvelâ ikinci kaptan tepeyi yere vurdu. Arkasından bir çarkçı ve iki tayfa yatağa düştüler. Şaşkına dönmüştük. Ölüm tepemizde dolaşıyordu. O gece yarısına doğru vaziyetleri büsbütün kötüleşmişti. Çarkçı başı ile hastaların başucundan ayrılmıyor, fakat az bilgimizle elimiz kolumuz bağlı duruyorduk.

Gece yarısından sonra serin bir hava almak için güvertede dolaşıyordum. Birden omuz başımda o İtalyanı gördüm. Yavaş ve ürkek bir sesle:

— Hastaları bir kere görebilir miyim? dedi.

Hayretle irkildim:

— Fakat siz, doktor musunuz?

Heyecandan titreyen bir sesle:

— Evet, dedi.

Afallamıştım.. Bu umulmaz korkunç tesadüf işimize yarıyordu. Bir adamın karısıyla âşığını öldürdüğü sahne gözümde canlandı. Hâlâ bir karar verememiş öyle duruyordum. Adam:

— Vakit kaybetmiyelim, dedi.

Tam bir hafta geceyi gündüze katarak hastalarla uğraştı. Hiç birimizi hastalık bulaşır diye yanına sokmuyordu. Yemekleri kendisi alıyor, o kara çantasından çıkardığı ilâçları kendisi yapıyordu. Hastaların yanında yatıyor ve ölmiyecek kadar az bir yemek yiyordu. Bir haf-

(Devamı 5 inci sayfada)

BÜYÜK MACERA ROMANI

KARTALLAR YUVASI

ÇEVİREN: ÖZ-AY

Bu yabancı eleme dalmış, düşünürken Gray arka tarafında bir dal kırılması, sonra kendisine doğru yaklaşan bir kimsenin ayak seslerini işiterek hayretle irkildi. "Bir orman bekçisi veya bir kaçakçı olabilir bu gelen" dedi...

ELLER YUKARI

Grey sürüne sürüne arabasının gerisine geçti. Bunu bir siper olarak kullanmayı düşünmüştü. Yaklaşan kimseyi görebilmek için etrafını araştırırken kulağına biraz evvel duyduğu seslerin ayni gelmişti. Fakat bu sefer sesler daha yakından geliyordu. Grey, elektrik fenerlerinin aydınlattığı tarafa dikkatle bakıyodu. Gözleri karanlığa alışınca biraz lerisindeki ağacın dibindeki izci şapkası ve sopasını görerek gülmekten kendini alamadı.

— İşte onbeş maceradan birini ele geçirdik demektir, diye söylendi.

Birden şapka ve sopa kayboluverdi. Ayni zamanda da bir kaç cep feneri ayni zamanda parladı ve bir çabukta otomofilin içine doluverdi. Arabanın altına saklanmış bulunan Grey, en aşağıdan bir düzine çocuğun, aralarında fısıldaşa fısıldaşa tepesinde tepindiğini farkediyordu. Yine sürünerek gizlendiği yerden çıktı ve çukurun içine atladı. Çocuklar aralarında bir şeyo karar vermiş gibiydiler. Grey büzüldüğü yerden doğrularak:

— Eller yukarı diye haykırdı.

Çocuklar bir ürperme geçirdiler. Yirmi kadar el yukarıya kalktı. Grey el fenerini yakarak çocukların korkudan sararmış yüzlerini iyice tetkik ettikten sonra sert bir tavır takınmış, ve tam konuşmaya başlıyacağı sırada gerisinde bir dal hışırtısına takiben şu titrek sesi duymuştu:

— Elle Yukarı Efendi!

Grey bu emre mecburen itaat etti. Çocuklar ferah bi nefes almışlardı; Hemen Grey'in etrafını sardılar.

Ellerini yanına indiren Grey:

— Çok güzel! dedi. Bu mükemmeldi. Böyle anlarda sizin yaptığınız gibi, daima bir ihtiyat kuvvet bulundurmak icabedr. Bu işte ben mağlûboldum. Şimdi herşey sizin merhametinize kaldı.

Tanışma faslı pek uzun sürmedi. Yarasa obası esirini alarak pek uzakta olmyan kampına götürdü. Otomobilin yanına da bir bekçi bırakılmıştı.

Grey ateşin biraz ilerisinde bir çamın altına serilmiş battaniyesine uzasmış sıcak çayını içiyor, izciler de ateşin etrafında halka olmuş oturuyorlardı.

Başkan konuşmaya başladı:

— Bu bizim son kampımızdır arkadaşlar!.. Önümüzdeki ders yılı son senemiz olduğu olduğu için bir çoklarımız faal izcilikten ayrılacaklardır. Sonra hepimiz, memleketin başka başka köşelerine dağılacağız. Herbirimizin, müstakbel mesleği hakkında bir takım düşünceleri vardır. Biz şimdi yalnız en güzel en faydalı veya en zevkli mesleğin hangisi olduğu hususunda münakaşa edecek değiliz. Herkes seçtiği meslekte neler aradığını ve bunu niçin seçtiğini de anlatacak. Bu söz üzerine izciler birer birer konuşmaya başladılar.

BÜTÜN GÜCÜNÜ KULLANARAK YAŞAMAK:

Çocuklar, nasıl köprüler, evler yapacaklarını, ziaatle uğraşacaklarını ve kitaplar yazacaklarını anlatıp duruyorlardı.

Grey susuyor, piposunu içiyor ve konuşulanları dinliyor.

Çocuklardan biri: — Hayatta bir meslek insana çok az gelir, dedi. Öyle bir meslek isterim ki: bu arada diğrlerini de yapmış olayım. Hayat çok kısadır. Bu zaman da mümkün olduğu kadar basit geçirmek istemiyorum. Artist olmayı düşünmüştüm, fakat kulisler umumiyetle kirli yerlerdir.

Bir ses: — Stefan bir denizci olmalıymış, diye söylendi.

— Doğru. Denizcilik insanın görgüsünü çok fazla arttıran bir meslektir, fakat insana başka şeylerle meşgul olma fırsatı bırakmaz. Ben büyük ve sayılı bir kimse olmak istemiyorum. Bu ağır birşeydir. Hem bana lâzım olan parayı temin edecek meslek aramıyorum. Mesleğimde daima yaşamak için didinmeye mecbur kalmalıyım. Yani bütün gücümü kullanarak yaşamanın zevkini tatmalıyım.

Grey dirseklerinin üzerine dayanmış ateşe bakıyor bir yandan da çocuğu dinliyordu.

— Benim mesleğim heyecanlı olmalı. Bana daima tehlikeli onlar yaşatmalı. Acaba böyle bir meslek var mıdır?

Grey çocuğa iyice bakarak vücut yapısını gözden geçirdi.

Zayıf, uzun boylu bu gencin alnına dökülen kahverengi saçları vardı. İnce uzun parmakları, beyaz elleri ve muntazam yüz hatları çocuğa bir asalet veriyordu adeta. İzci elbisesi ona hepsinden daha çok yakışmıştı. Grey:

— Çok hayalperest bir çocuk, diye düşündü. Fakat yarın için mükemmel bir havacı olabilir belki de..

Sönmeye yüz tutmuş olan ateşin kırmızılığı çocukların yüzüne vuruyordu. Konuşmaların seyrekleşmesinden de çocukların uykusu geldiği seziliyordu zaten. Sükûnet, gittikçe etrafı kaplıyor, yalnız uzaklardan,

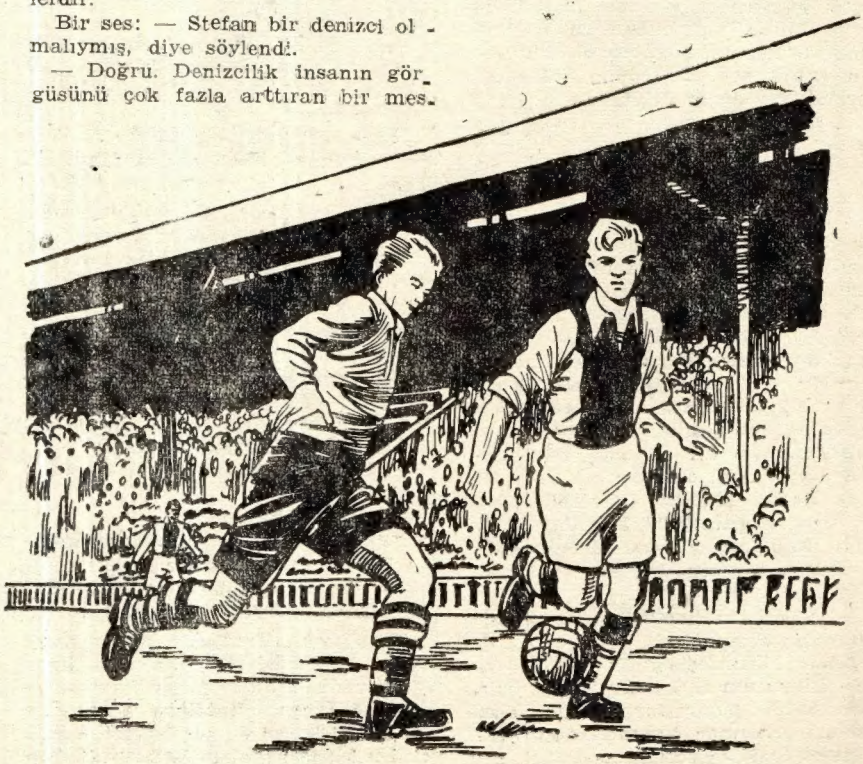

ağaçların tepelerinden bir takım sesler geliyor gibiydi; orman kendi kendine söyleniyordu sanki. Orman böceklerinin ve kurbağaların seslerine birde ocakta yanan yaş odunun çıtırtıları karışınca ortaya bambaşka bir müzik çıkıyor.

Başkanın emri üzerine izciler yerlerinden kalkıp çadırlarına yollandılar. Her akşamki yemini yine tekrar ediyorlardı.

"Kanımızla suladığımız bu toprağı vermiyecek,
Dilimizin yok olmasına asla razı olmıyacağız.."

Kurbağaların vıraklaması devam ederken Grey ayağa kalktı. Piposunu ağzından çekti; Dalgın ilerliyordu.

İzcilerdenbirinin verdiği sert bir komut bu sessizliği bozmuştu. Bir ara kurbağalar yavaşlar gbi olup sonra bir ağızdan yeni br ahenk tuttırdular. Öte yanda izciler yatma hazırlıklarını yapıyordu. Grey'i de davet ettiler, fakat o bunu kabul etmeyerek bir çamın altına oturup hayallere dalmayı daha zevkli buldu.

GREY GEÇMİŞ GÜNLERİNİ HATIRLIYOR:

Kendi hayatı da, biraz evvel konuşan, bir tek mesleğin kâfi gelmiyeceğini söyleyen çocuğunki gibi değil miydi? Politekniğin ikinci sınıfındayken harbin patlaması üzerine Grey orduya katılmıştı. 1920 de terhis olunca iki sene zarfında hemen hemen bütün Avrupayı dolaşmış oradan Amerika'ya, Japonya'ya veM ısır'a geçmişti.

Bu suretle dünyanın dört bucağını dolaşıyor; limanlarda amele ve hamallığa kadar her işi yapıyor.

Nihayet bir mühendisin yanında inşaat işlerinde çalışıyor ve şoförlük öğreniyor. Bir zaman için hayvanat bahçelerinde at yetiştirici, sonraları yüzme hocası, futbolcu oluyor ve sonunda tecrübe pilotu olarak vazifeye başlıyr. Büyük Sahra ve Yugoslavyaya kadar uçarak oralarda yaptığı hava akrobsi numarlarıyla büyük bir nam kazanıyor. Bu maharetiyle en meşhur pilotları dahi hayretier içinde bırakıyor.

İşte şimdi de muvaffakiyetinin zirvesine erişmiş ve girdiği her müsabakanın iyi derecelerini elinden kaçırmıyan br havacı olmuştur. 1937 de yaptığı dünya turuyla da yeni hız re korunu kırmıştı.

Fakat bütün bunlara rağmen askerî hizmet kendini çok sıktığı için her şeyini terketti ve idealindeki nümune havacılık okulunu kurmaya karar verdi.

Bir tek mesleğin hudutları kendisine çok dar geliyor, bunun için daima heyecan verecek yeni yeni şeyler arıyordu. Hayatta aradığını çok zaman elde etmiş fakat hiçbir defa tamamen tatmin olmamıştı.

"Kartallar okulu? diye soruyordu kendi kendine. Bu okulu kurmakta asıl gayem ne benim? Yeni havacı gençler yetiştirmek mi? Yoksa şahsî ihtiraslarımı tatmin etmek mi?

(Arkası var)

SUÇLU

(Baştarafı 3 üncü sayfada)

ta sonra yanıma geldi. Avurtları bir birine girmişti. Fakat gözlerinde size anlatamıacağım bir ışık yanıp tutuşuyordu.

— Eğer bir fevkalâdelik olmazsa kurtuldular artık, dedi.

Hakikaten de öyle oldu. Brezilya sularına geldiğimiz zaman Harrisonla diğer üç gemici iyileştiler. Adam da tekrar o daracık yere kapandı ve âdeta kendi kendisini hapsetti Harrison hayatını kurtaran bu adam hakkında ne diyeceğini şaşırmıştı. Ben de vicdanımla mücadele ediyordum. Onu teslim edecek miydik. İkiye karşı dört can kurtarmıştı ve onu bu şekilde adalete teslim etmekle en büyük haksızlığı biz yapmış olacaktık.

O gece Rio'ya yanaştık. Hemen doktorun o daracık kamarasına gittim. Beni görünce bir suçlu gibi ayağa kalktı. Sakalını tıraş etmişti ve o haliyle tıpkı doktor Ricardi idi.

— Lütfen hazırlanın, dedim. Sizi ben götüreceğim.

Yarım saat sonra elinde bavulu ile güverteye geldi, Hastalar kendisine teşekkür ettiler. Heyecanla onlara mukable etti. Limanda hiçbir zorluğa uğramadan caddeye çıktık. Tenhaca bir yere geldiğimiz zaman elimi uzattım.

— Yaptıklarınıza ben ve arkadaşlarım minnettarız, dedim artık gidebilirsiniz!

Şaşırmış bir halde yüzüme baktı:

— Nasıl, beni teslim etmiyecek misiniz?

— Hayır, dedim sizi hayatımda hiç görmedim Doktor Ricardi!

Titrediğini hissettim. Sonra birden elini uzatarak elimi heyecanla sıktı. Biran öylece dura kaldı. Bir şey söylemek istiyordu, fakat heyecandan bir kelime bulamadığını anlamıştım. Adeta kekeler gibi "Teşekkür ederim, teşekkür ederim.." diye mırıldandı. Ve elinde bavulu ile yan sokaklardan birine saparak kayboldu.

Kaptan Jack burada sustu, piposundan derin bir nefes çekerek denize tüküdü. Şimal rüzgârı hâlâ geminin bordalarından ışıklar çalarak esiyordu ama, sahilin o göz gibi açılıp kaybolan ışıkları artık görünmüyordu.

Gönüllü RAHRAMAN

HALAM YİNE BİR HÂL ŞEKLİ BULMUŞTU.

ŞAKAYI BIRAKIN ÇOCUKLAR KUTUYU YİNE MASANIN ÜSTÜNE BIRAKIYORUM. ZAFİR YERİNDE OLMALI..

ERTESİ SABAH...

NE OLUYOR?

BEAU GİTMİŞ, ZAFİR DE YOK!

SEVGİLİ DİK VE JOHN, MAVİ ZEFİR HAKKINDA SİZDEN ŞÜPHE ETMEMESİNİ HALAMA SÖYLEYİN. ONU BEN ALDIM. BU MEKTUBU ALDIĞINIZ ZAMAN BEN GİDECEĞİM YERE VARMIŞ OLACAĞIM. HALAMA PARAYA İHTİYACI VARMIŞ DEYİN BEAU

YALAN! BEAU SUÇSUZDUR!. BAŞKA BİRİNE SİPER OLMAK İÇİN KABAHATİ ÜSTÜNE ALIYOR!

HIRSIZI BULMUŞ OLMALI. ACABA NEREYE GİTTİ?

YOKSA FRANSIZ LEJYON ETRANJERİNE Mİ YAZILDI VAKTİYLE ARZU EDERDİK.

O GÜN AKŞAMA DOĞRU KAPIMIN ALTINDA BİR MEKTUB BULDUM!. BU DİGBY'DEN İDİ

Bay John Geyte

O DA JOOONUN ARKASINDAN GİTMİŞTİ...

SEVGİLİ JOHN, MASUM KARDEŞİMİZİN BENİM YÜZÜMDEN IZDIRAB ÇEKMESİNE GÖNLÜM RAZI OLMADI. TAŞI BEN ÇALDIM. BEAU'DAN BİR HABER ALIRSANIZ EVE DÖNMESİNİ SÖYLEYİN. BU İTİRAFIMDIR..

DİGBY

ZEFİRİN LANETİ KARDEŞLERİME DOKUNMUŞTU.

BEN DE GİTMELİYDİM. SEVGİLİ İZOBEL'E BİR MEKTUB YAZDIM.

SEVGİLİ İSOBEL, HAKİKİ HIRSIZ BULUNUNCAYA KADAR KARDEŞLERİMİN YANINDA BULUNMALIYIM. ŞİMDİLİK BU SUÇ BİZ ÜÇ KARDEŞLERİN OMUZUNDADIR

JOHN

SESSİZCE EVDEN ÇIKTIM. TİREN, VAPUR MANŞ DENİZİ... VE NİHAYET PARİSTEYİM..

-ARKASI VAR-

UÇAN DAİRELERİN ESRARI

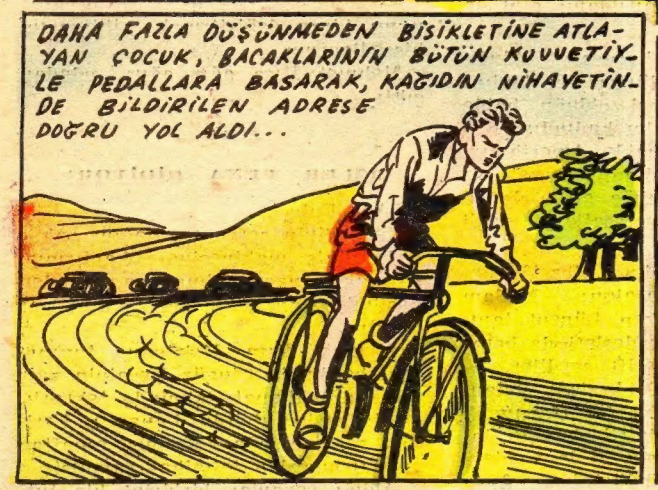

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

— Pandeliden de bir haber yok değil mi?

— Hayır, Rıza Bey.

— Bu akşam Hristosun kızkardeşini arıyacağım. Galiba herif onun evinde. Eğer katil Hristo ise ve elimize geçerse ondan pek çok şeyler öğreneceğimize eminim. Yani diye bir serseri vardı. Herifi otomobille kaçırdılar. Adamcağızı öldürdüler mi, ne oldu, bilmiyorum. Bu işlerin başlangıcından beri her şey meçhul gölgeler halinde. Bir şey anlar gibi, yakalar gibi oluyoruz, kaçıyor, arkası kof çıkıyor.

— Belçikalıdan da ümidinizi kestiniz değil mi?

— Size telefonla anlatmıştım. Bu adamın şüphe verecek bir halini göremedim. Eğer Arsen Lüpen o ise benim polislik mesleğinden tekrar ve kat'iyyen çekilmem lâzım gelir. Çünkü bunamışım demektir.

— Estağfurulla... Gene sizin sayenizde biz bir şeyler öğrenebiliyoruz. Duvara gömülü kadını siz bulduunuz; daha evvel, küçük eroin kaçakçılarının Ridvay ailesile temas ettiklerini siz anladınız; Yani denilen herifi siz yakalandınız; Hristoyu siz hatırladınız... Tahminlerinizin çoğu doğru çıktı. Arsen Lüpenin Ridvay ailesile bir zoru olduğu muhakkak... Mutlaka onların arasından bir veya birkaçıyla ortaklığı var... Besbelli...

— Evet, o karmakarışık yalının içini ezber biliyormuş gibi içeri girmiş, mücevherleri çalmış. Yalıyı bugün tekrar gezecektim, kadın müsaade etmedi.

— Hangi kadın?

— Madam Ridvay.

— Sebep?

— Sebep... Artık bıkmış... Rahatsız oluyormuş. Filhakika bu kadının başına gelmiyen kalmadı. Sözleri hem samimi görünüyor, hem de insana şüphe veriyor.

— Doğru... Bence samimiye benziyor... Artık başına bu kadar felâket gelen kadından hâlâ şüphe edilebilir mi? Evvelâ ihtiyacı yok değil mi? Kocasının bir ayağı çukurda. Yarın ölürse bütün servetini bu kadına bırakacak. Madamın başka ne istediği olabilir?

— Evet... Buk adının halinde bana daima şüphe veren bir şey var... Polislik mesleği biraz da koku almak işi değil mi? Ne bileyim... Bu kadının masum olduğuna inanmak istemiyorum.

İkinci şube müdürü gözlerini önüne dikerek uzun uzun düşündü, sonra kendi kendine mırıldanır gibi de di ki:

— O halde, kızkardeşi olduğu halde Kivelli'yi öldürten bu kadındır; gene kızkardeşi olduğu halde Lili'yi çıldırtan da bu kadındır; Keza kocası olduğu halde Amerikalıyı soyduran da bu kadındır; serveti olduğu halde kaçakçılığa giren de bu kadındır. Ne garip tezatlar, değil mi?

— Herşey mümkün... Meselâ şöyle bir faraziye kuralım: Madam Ridvay Pariste Arsen Lüpeni tanıdı ve sevdi. Kız kardeşleri de beraberdi; onlar da herifi sevdiler. Aralarında kıskançlık başladı. İstanbula geldikten sonra bu kıskançlık azdığı için, zaten sinirli olan bir tanesi çıldırdı; Madam Ridavy öteki kız kardeşini de öldürttü ve âşıkı olan Arsen Lüpenin hatırı için de kocasını soydu. Olamaz mı?

— Pek uzak ihtimal... Adeta imkânsız.

— Ben de bu faraziyeyi pek makul göremiyorum. Fakat başka türlü de biraz evvel bahsettiğimiz tezatları telif etmek mümkün değil.

Mehmet Rıza ayağa kalktı:

— Peki, dedi, bugün yalıyı gezmekten vaz geçtim.

Hristonun kızkardeşi Fofonun evini arıyacağım.

— Yalıyı tekrar aramakta büyük bir ümidiniz var mıydı?

— Şüphesiz. Fakat artık programımı biraz değiştirmek ihtiyacını hissediyorum.

Mehmet Rıza ağır ağır odadan çıktı.

— 14 —

İŞLER FENA GİDİYOR!

"Adı Fofo.

"Sol elinin serçe parmağını vak - tiyle dikiş makinesine kaptırmış; parmak gangren olmuş ve dibinden kesilmiş. Yani kızın sol eli dört parmaktır.

Mehmet Rıza, Hristonun kızkardeşi hakkında Cingöz Recainin verdiği bu malûmatı zihninde tekrarlıya tekrarlıya bütün Pangaltı, Feriköy ve civarında dolaşmış, esnaftan ve kapıcılardan tahkikat yapmıştı.

Aldığı cevaplar birbirini hiç tutmuyordu. Bazı esnaf parmağının biri kırık bir Rum kızı tanıyorlardı ama ismi Fofo değil Katina imiş; bazıları da birbirine hiç benzemiyen dokuz, on türlü Fofo tarif ediyorlardı. Bunların içinde bir gözü kör, bir bacağı sakat, hırsız, fahişe her türlüsü vardı, fakat dört parmaklısı yoktu.

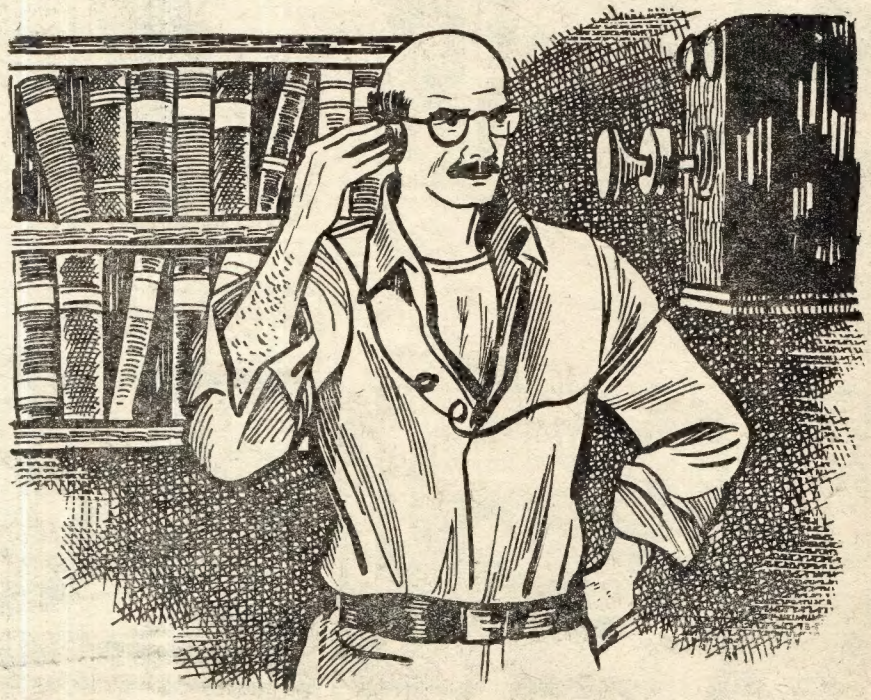

Mehmet Rıza başka bir gün tahkikaat devam etmek üzere Kalamış gecesindenberi intizamını kaybeden uykularını telâfi için evine dönmüş, akşam yemeğini erken yemiş ve yatmıştı.

Fakat bir zabıta memurunun hayatı kendi iradesinden ziyade hâdiselerin cilvelerine tâbi olduğu için başını yastığa koymasile kaldırması bir oldu. Telefon çalmıştı zira.

Mehmet Rıza âleti eline alır almaz Cingözün kahkahasını tanımış ve öfke ile homurdanmıştı:

— Bana bak.. Kaç gecedir uykusuzum.. Gevezelik edeceksen telefonu kapatıyorum. Fazla gittin artık sen!...

— Hayır!.. Ciddî konuşacağım Rıza. Bugün Fofoya dair hiç bir malûmat alamadığını öğrendim. Bu işle biraz bizimkiler de meşgul olmuşlardı. Senin de Feriköy esnafı arasında dolaştığını ve ayni şeyi sorduğunu anlamışlar. Bir küçük yanlışlık var, onu düzeltmek lâzım: Kızın adı Fofo değilmiş.

— Katina mı?

— Tamam. Bunu tahmin edeceğini biliyordum Böyle sağlam ayakkabı olmıyan kızların hakiki isimlerini nüfus defterlerinde bile bulmak zordur: Fofo, Katina, her ne haltsa..

— Fakat Atinada imiş o!

— Gelmiş üstad, gelmiş.. Ben de henüz izini bulduramadım. Arıyalım bakalım. Fakat benim sana telefon etmemden maksat bu değil. Başka bir şey haber vermek istiyorum. Bu gece, saat sekizi otuz beş geçe, yani kırk dakika kadar evvel Ridvay'ların yalısından deli kızı kaçırdılar!

Mehmet Rıza yatağının içinde sıçradı ve bağırdı:

— Kaçırdılar mı?

— Evet; kaçırdılar!...

— Ben hemen yataktan fırlamalıyım.

— Yat yattığın yerde.. Rahatını bozma.. Yaşın ilerliyor. Biraz da kendine bak.. Bütün polis hayatındaki uykusuzluklarının, fedakârlıklarının, ne hayrını gördün? Yerinden kımıldama.. Nerede ise polisten sana haber gelir.

— Kim kaçırmış olabilir? Arsen Lüpen mi, Hristo mu? Bu kızcağızı da duvarın içine gömerek öldürmesinler? Nasıl kaçırmışlar? Sen nereden haber aldın?

Mehmet Rızanın telefonu tutan elleri ttinemeğe başlamıştı. Cingöz şu cevabı verdi:

— Denizde, yalının önünde bugün akşama kadar bir kano dolaşıyordu. Malûm ya bu kız aklına estikçe rıhtımdan kendini denize atıyor, müthiş yüzüyor.. Kanodakiler fırsat beklemişler.. Allahtan kız hava kararıktan sonra da bahçeye çırılçıplak fırlamış, gene kendini denize atmış.. Hemen kano yanaşır, lüfer avlar gibi kızı denizden çeker, alır.

— Bunları sen ne biliyorsun?

— Ben her şeyi bilirim. Fakat bunu bilmek marifet değil, çünkü deli kızı kaçıran...

— Sensin!

— Aklınla yaşa!

(Arkası var)

MEYDAN OKUYAN HAYDUT

NİŞAN YÜZÜĞÜ

Knada'lı Çarls Curdin hayatından memnun değildi. Çünkü kazancı, kurmayı tasarladığı yuvaya yetişmiyecekti. Günlerce düşünüp taşındıktan sonra Alaska'ya altın arayıcılığına giden yüzlerce kişiye katılmağa karar verdi.

Eğer muvaffak olur da altın toplamağa muvaffak olursa, dilediği hayatı, özlediği yuvayı kurar, nişanlısı ile mesut ve bahtiyar yaşıyabilirdi. Çarls'in hayatta bundan başka bir düşüncesi, bundan başka bir isteği yoktu.

Bu fikrini uygun gören nişanlısı Roz'u annesinin yanında bırakarak, doğduğu şehirden ayrıldı.

Alaskada üç yıl kaldıktan sonra binbir güçlüğe katlanarak hatırı sayılır bir servet toplamağa muvaffak olmuştu. Artık aile ocağına dönmenin zamanı gelmişti.

Çarls, o kadar mesut ve o kadar bahtiyardı ki, tek düşüncesi evine, yurduna, sevgilisi nişanlısile biricik annesine kavuşmaktan başka birşey düşünmüyordu. Artık dilediği olmuş, bir hayli servet sahibiolarak dönüyordu. Bu da onun arzularına kavuşması demekti.

Nehirde işliyen büyük kayıklardan birisine atlıyarak, yola çıktı. Biran evvel nişanlısına ve annesine kavuşmak için o kadar sabırsızlanıyordu ikiki de bir kayıkçıya yaklaşıyor, küreklerini daha hızlı çekmesi için bağırıyor, söyleniyordu. Fakat buna imkân yoktu. Çünkü akıntı, gittikeç kuvvetleniyordu, nehrin suları her an biraz daha kabarıyordu. Bu tatsız ve monoton gezi birkaç gün sürdü.

Yolculuğun son gecesinde bardaktan boşanırcasına yağan bir yağmura tutuldular. Bu sağanak, zifiri karanlığa boğulan ortalığa ayrı bir kasvet vermişti. Kayık, nehrin kudurmuş dalgalarında âdeta bir ceviz kabuğu gibi çalkalanıyordu. Kayıkçı, bütün bunlara göğüs germiş, var kuvvetile küreklere asılıyor, biran evvel gideceği yere varmak için çabalıyor, çalışıyordu.

O sırada kayık birdenbire yan tarafa yattı ve çok geçmeden imdat istiyen boğuk birses işitildi. Çarls, telâşlı bir hareketle kayığın kenarını tutumuş olan karaltıyı işaret ederek kayıkçıya bağırdı

— Birisi boğuluyor, ne duruyorsun? Elini uzat ta şu zavallıyı kurtaralım!!..

Kayıkçı homurdandı :

— Yalnız bu eksikti..

Ve ilâve etti:

— Kayığımız zaten adamakıllı yüklü, Ufacık bir sarsıntı bu defa yalnız onun değil, üçümüzü birden nehrin dibine boylatır. Böyle korkunç bir havada ve nehrin en tehlikeli bir zamanında başkalarına yardım etmek şöyle dursun ancak kendimizi kurtarmağa bakalım. Ne yapalım başka türlü hareket etmemize imkân yok.

Aradan bir saniye geçmemişti ki tekrar bir sarsıntı oldu. Bu sefer kayık, öyle yana yattı ki, Çarls'le kayıkçının üstü başı sırsıklam oldu.

Kayıkçı, fena halde sinirlenmişti. var kuvvetile bağırdı:

— Allah kahretsin seni. Bu gidişle bizi de devireceksin. Patlamadın ya! Biraz sabırlı ol. Anladık, kurtaracağız işte.

Kayıkçı daha sözünü bitirmemişti ki, üçüncü ve daha kuvvetli bir sarsıntı oldu. Sarsıntının arkasından da, sert ve madeni bir ses, ve bouk bir çığlık işitildi.

Kayık, tekrar muvazenesini bulmuş, tekrar azgın dalgaların arasında yol almağa başlamıştı.

Nehirdeki meçhul karaltı dalgalar arasında kaybolmuştu.

Tan yeri ağarırken kayıkçının yanında duran kanlı bir balta Çarls'in dikkat nazarını çekti. Heyecanlı ve titrek bir sesle kayıkçıya sordu:

— Bu ne, ne yaptın bununla?

Kayıkçı, omuzlarını silkerek karşılık verdi:

— Üç kişinin ölümü yerine, bir kişinin ölmesi elbette ki doğru bir hareketti.

Ve bir an sustuktan sonra, şunları ilâve etti:

— Öyle değil mi dostum? Sözlerimde bir hata, bir mânasızlık var mı?

Çarls, cevap vermedi. Gözleri kayıkçının ayak ucunda duran küçük bir şeye takıldı. Eğilip bu küçük şeyi aldı. Fakat acı bir çığlık atarak sırtüstü düşüp bayıldı.

Çarl'in görüp haykırdığı ve bayılmasına sebep olan şey, kesik bir kadın eli idi. Kanlara bulaşmış olan bu kesik elin serçe parmağında bir zamanlar nişanlısına hediye ettiği küçük, güzel yüzük vardı.

* * *

Kayıkçı, varacağı yere varmıştı... Bayılan genç hâlâ kendine gelmemişti. Kayıkçı ve arkadaşlarile evine götürüldü...

Çarls gözlerni açtığı zaman, baş ucunda nişanlısını görünce bitkin bir sesle mırıldandı.

— Roz, Roz'cuğum sen misin?

Kız gülümseyerek:

— Evet benim, diye cevap verdi. Görmüyor musun!..

— Fakat sen ölmedin mi?... Yoksa rüya mı görüyorum?...

Gençkız gülümsedi:

— Hayır ölmedim... Rüya da görmüyorsun, dedi. İşte önünde, sapasağlam duruyorum Çarls.

Ve yan gözle, Çarls'in altın dolu valizine bakarak ilâve etti:

—Kayıkçı bana herşeyi anlattı.

Çarls, şaşkın şaşkın sordu:

— Ya kanlı yüzük?!!.

Roz, kısa bir duraklamadan sonra:

— Yüzüğün serüvenini anlatayım, dedi. Bundan altı ay önce, bana hediye ettiğin o yüzüğü birisi çalmıştı. Bana kalırsa boğulan kadın, yüzüğü çalan kadındır. İşte, yüzük ona uğursuzgeldi. Hem elinin kesilmesine, hem de boğulmasına sebep oldu. Bu uğursuz yüzükten böyle bir olayla kurtulmuş olduk.

Çarls'in yüzünde bir gülümseme belirdi:

— Zaten o gümüş yüzüğü sana lâyık görmüyordum sevgilim, dedi. Merak etme, sana bin kat daha değerlisini, bin kat daha güzelini alırım.

En Güzel Hikâye,
En Heyecanlı Roman
En Sürükleyici Yazı
ve Resimleriyle
ARMAĞAN
Ciltleri
OKUMA ZEVKİNİZİ
ARTTIRAN EN İYİ
ARKADAŞINIZDIR
Bütün Kitapcılarda Bulunur

ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ Cağaloğlu - Türbedar Sokak No: 16 İSTANBUL

MANDRAKE

-ARKASI VAR

BAYTEKİN

BUZ TABAKALARINDA AÇILAN DELİKTEN YUKARIYA FIRLAR...

OMUZUNDA ASILI DURAN KONTROL ALETİNİ ÇEKEREK UFKİ BİR HÂL ALIR. BUNDAN SONRA KENDİSİNİ TEPKİLİ CEKET UÇURACAKTIR.

ZERONUN SARAYINA DOĞRU YOLALAN BAYTEKİN "DALEYİ DERHAL KURTARMALIYIM„ DİYE DÜŞÜNÜR.

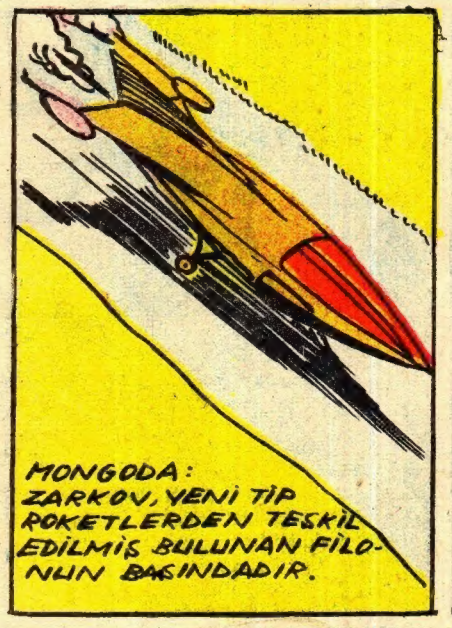

MONGODA: ZARKOV, YENİ TİP ROKETLERDEN TEŞKİL EDİLMİŞ BULUNAN FİLONUN BAŞINDADIR.

MONGO HAVALARINDAN UZAKLAŞINCA EMİR VERİR: "BÜTÜN ROKETLER YENİ KEŞFEDİLEN (X) SİLAHLARINI YOKLASINLAR„

BU SIRADA BAYTEKİN DAĞLIK ARAZİYE VARARAK DAHA YÜKSEKTEN UÇMAĞA BAŞLAMIŞTIR. ARKASINDA BEYAZ BİR İZ BIRAKARAK UÇUYORDU.

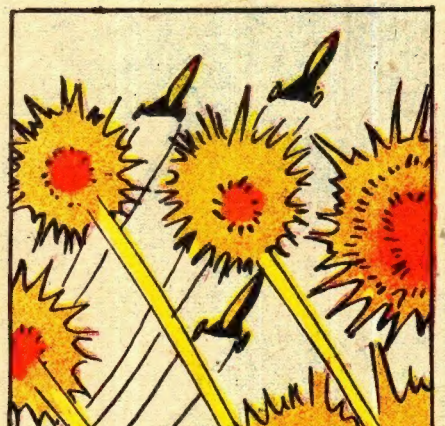

ARKTİKOYA YAKLAŞAN ZARKOVUN FİLOSU FRAZİL ŞUALARIYLA KARŞILAŞIR

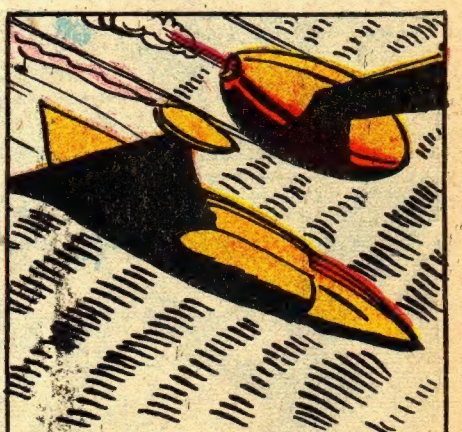

AMA BU SEFER HİÇ BİR ŞEY OLMUYOR. (X) SİLAHI ROKETLERİN BUZ TUTMASINA MANİ OLMUŞTUR.

—ARKASI VAR.